

6 giờ rưỡi sáng, mặt trời từ phía Đông dần nhô lên, một sợi ánh nắng từ thật dày tầng mây chui ra, chiếu xuống vườn trường yên lặng.

Dì Vương- người dọn vệ sinh của trường đầu chiếc xe rác màu xám, ngừng bên bờ sông cạnh đó, rồi lấy ra chiếc chổi và cái ky, dọn dẹp lá cây, rác rưởi ở bờ sông.

Vùng này là nơi có phong đẹp nhất đại học Chính Pháp. Tuy nằm ở phía sau sân bóng rổ có phần hẻo lánh, nhưng toàn trường ngoại trừ nhà ăn, sân thể dục thì nơi đây là nơi có nhân khí thịnh nhất.

Thường có mấy sinh viên khoa mỹ thuật sinh lại đây vẽ phong cảnh, ngoài ra đây còn là địa điểm được các người thích nhiếp ảnh yêu thích, à, còn cả mấy đôi tình nhân nữa.

Dì Vương quét dọn những chiếc lá rơi trên bậc thang, thấy trôi lơ lửng giữa dòng sông có thứ đồ màu trắng, nhìn không được mắng: "Ai lại ném rác bừa bãi ở đây vậy chứ, còn là sinh viên đấy, không có chút tố chất gì hết."

Nói rồi dì đi vòng vòng qua nhìn nhìn "nó", ra là chiếc giày màu trắng, đế giày nổi lên, theo gió nhẹ nhàng trôi nổi dong đưa.

Dì Vương tự nhủ phải xử lý nhanh chiếc giày này mới được, nếu không để lãnh đạo trường nhìn thấy, chắc chắn bị trừ lương.

Dì Vương giơ lên cái chổi trên tay, ước lượng rồi vươn người ra khều, khoảng cách quá xa,

không với tới, tính toán quay đầu lại lấy cây gậy trúc lại đây.

Dì thu hồi cái chổi, ngồi dậy. Mãnh vừa nhắc đầu, thấy có cái cây bên bờ sông hiện vật thể trắng, hình như bị treo lên.

Một con mèo hoang màu đen đứng trên nhánh cây, dẫm lên thứ màu trắng kia đi xuống, oạch một cái, chạy mất.

“A” một tiếng thét chói tai cắt qua vừa tảng sáng sớm, dì Vương sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, vừa run rẩy vừa lui về sau, hét to “Quý, có quý!”

- -----

Tống Lam đeo tạp dề đứng trước bếp, cái trứng rán trong chảo dầu phát ra âm thanh lách tách.

Cô chiên xong, đem nó đặt lên mặt bàn sứ trắng, đang chuẩn bị chiên cái thứ hai, đột nhiên nhớ ra, bây giờ trong nhà chỉ còn mỗi mình cô.

Tống Lam cùng Tống Nhu là một đôi chị em sinh đôi, ba mẹ lúc hai người tám tuổi đã qua đời vì tai nạn xe, sau đó hai chị em ở cùng bà ngoại.

Mãi đến khi hai chị em đều thi đậu đại học, bà ngoại mới một lần nữa trở lại ở nông thôn, nói là nhớ thương vườn trái bà trồng.

Tiếng chuông di động vang lên, Tống Lam nhấn nhận, mở loa ngoài.

Lúc cô dùng sốt cà chua trang trí trứng, phun một ít ở giữa, lại xịt xịt ở xung quanh, vừa ăn vừa nghe người gọi đến lẩu hải.

“Lam Lam, chân sao rồi, ngoại ngày mai sang nhà con nhé, muốn ăn gì nói đi, mai ngoại mua mang sang.”

Tống Lam: “Bà ngoại, ngoại ngàn lần vạn lần đừng tới bây giờ, mấy ngày nay trong cục bận quá, không có thời gian ở với ngoại được, chờ cuối tuần nha, cuối tuần con qua chơi với ngoại.”

“Quýt ở nhà chín rồi thì ngoại đợi con về hái cho, đừng tự mình làm, chờ con đấy.”

Bà ngoại rất mau dỗi sự chú ý, bắt đầu nói về vườn quýt đã chín: "Năm nay nắng nhiều, quýt kết ra sẽ ngọt lắm, hay ngoại làm chút quýt mật ong mang sang cho hai đứa ha."

"Tiểu Nhu đâu, sao không thấy tiểu Nhu nói chuyện."

Tổng Lam ăn xong miếng bánh mì nướng cuối cùng, nói: "Ngoại ơi, không nói nữa nhé, con đi làm đây, muộn mất rồi."

Tổng Lam từ một chiếc xe taxi bước xuống, kéo chân, khập khiễng bước về phía cửa thị cục, thấy Triệu Hàng mang theo một đội người, vội vx từ đại sảnh đi ra.

Đến chỗ cô: "Đội trưởng Triệu, sao vậy, có vụ án mới?"

Triệu Hàng nhìn cô một cái, rất là bức bối nói "Đại học Chính Pháp lại xảy ra một vụ án mạng."

Nói xong vươn ngón tay chỉ chỉ cô, nghiêng rằng: "Cô là cái đồ miệng quạ đen."

Tống Lam què chân đuổi theo, hét lớn từ phía sau: "Đội trưởng Triệu à, tôi xin tham gia."

Triệu Hàng cúi đầu nhìn nhìn cái chân bị bó thạch cao của cô, không thèm chấp, dẫn người lên xe cảnh sát.

Buổi chiều sẽ phân tích vụ án kia sau, Tống Lam trước đi xem vụ này đã.

Một cảnh sát đứng trước máy chiếu, phát tin về hiện trường vụ án: "Nạn nhân tên Hứa Nhã Ni, sinh viên năm hai khoa kinh tế tài chính đại học Chính Pháp. Thời gian tử vong, tối hôn qua trong khoảng 11 giờ đến rạng sáng 1 giờ. Nguyên nhân tử vong chủ yếu, do vũ khí sắc nhọn đâm xuyên tim tạo thành. Hung khí đã bị hung thủ mang đi."

"Hiện trường vụ án tương tự với Khương Đàm, nạn nhân đầu tiên, đều bị lột sạch quần áo, treo trên cây, thân bị chém vô số vết, mắt bị khoét đi. Từ hầu kết nạn nhân lột ra một con dấu khắc Phượng Hoàng lửa."

"Ngoài ra, cụ thể hơn cần phải đợi báo cáo kiểm nghiệm của pháp y."

Tương tự với vụ án đầu tiên, hiện trường không tìm ra bất kì thứ gì có giá trị manh mối.

Triệu Hàng tựa lưng vào ghế, xoa xoa huyết Thái Dương, miệng lầm bầm “Hỏa phượng hoàng, phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh. Hung thủ muốn thông qua việc giết người đạt được cơ hội sống lại. Vì sao hắn lại muốn trọng sinh, là do ở sinh hoạt sắp tới bị thương nặng, liệu có quan hệ với cùng Khương Đàm và Hứa Nhã Ni, hay chỉ đặc biệt nhắm tới những nữ sinh có dung nhan kiều diễm.”

“Tiểu Tưởng, đi lấy mấy quả hạch đào, tôi muốn bổ não.”

Sau một phen thảo luận, Thiệu Kỳ Phong cử xuống tay nói: “Tôi khẳng định hung thủ là người có tâm lý biến thái. Chúng ta có thể mời

Cố giáo sư- chuyên gia về tâm lý học tội phạm hỗ trợ phác họa tâm lý hung thủ.”

Triệu Hàng liếc nhìn Thiệu Kỳ Phong một cái: “Hai nạn nhân không hề quen biết, chỉ có hai điểm giống nhau, một là lớn lên xinh đẹp. Hai, đều chọn môn học tâm lý học tội phạm. Mà, người trực tiếp giảng lại là Cố Tu Nhiên, Cố giáo sư. Hừ, buổi chiều trước khi bị giết, Hứa Nhã Ni có đi đến văn phòng Cố Tu Nhiên văn phòng. Lại nói, Cố Tu Nhiên không có không ở tràng chứng minh.”

Đại học Chính Pháp ngoại trừ mở thêm chương trình học về tâm lý học tội phạm, còn có thêm môn tự chọn, học sinh có thể chọn môn mình hứng thú để học thêm.

Thiệu Kỳ Phong bữu môi “Hừ, vụ án của Triệu Đội anh thật đúng là lục thân không nhận.”

Rõ ràng tối hôm qua lúc ăn cơm, vị Triệu Đội này còn cùng Cố giáo sư xưng huynh gọi đệ, ý đồ kề vai sát cánh động tay động chân, cuối cùng đương nhiên bị người ta ghét bỏ.

Thiệu Kỳ Phong hồi tưởng về bữa ăn tối hôm qua, cậu thần tượng Cố Tu Nhiên đến độ hoàn toàn điên đảo vì hắn mà không quan tâm đến thế giới bên ngoài.

Cậu hoàn toàn không nghĩ tới, một giáo sư, chuyên gia của đại học có thể như vậy. Thiệu Kỳ Phong cân nhắc một chút, vì lượng từ có hạn, cậu không có cách nào tìm ra một từ thích hợp để hình dung được.

Một bữa cơm chiều kéo dài hơn một giờ, trong lúc ăn, mấy cô gái đi đến không dưới năm người. Không thể trách bọn họ quá ư là "mê trai" được, bởi cặp mắt kia của Cố giáo sư thật sự đủ mị.

Ánh mắt hần nhìn lướt qua bạn cũng có thể khiến bạn ảo tưởng rằng mình đã cùng hần trải qua ba kiếp thâm tình.

Cuối cùng, mấy cô gái đến gần đều bị anh một câu cự tuyệt, dứt khoát nhanh nhẹn, không có nửa phần ướm át bần thủ.

Thần kỳ chính là, lúc các cô ấy rời đi, cũng không cảm thấy mất mát hay khổ sở, thật giống như chính mình từng được người nam nhân này yêu thật sâu đậm.

Triệu Hàng nắm cái nắp bút trên bàn ném về phía Thiệu Kỳ Phong, đầu óc đang trên chín tầng mây dạo chơi: “Nhãi ranh, nghĩ bậy gì đấy.”

Thiệu Kỳ Phong linh hoath nghiêng đầu nhỏ né tránh: "Em nghĩ, sao đều là cảnh sát, vì sao Triệu Đội lại anh minh soái khí thế kia chứ?"

Triệu Hàng không nhin xuống, tự luyến cười mỉm, giọng nói vẫn giữ nguyên độ nghiêm túc: “Nghiêm chỉnh lại cho tôi ngay."

Hắn nhìn thoáng qua Tống Lam đang ngồi ở trong một góc: “Ai, cái vị đến đi cầu thang cũng có thể té gãy chân kia, có cao kiến gì chẳng?”

Tống Lam cùng Thiệu Kỳ Phong giống nhau, thất thần. Cô cũng nhớ về đôi mắt kia, so với sao trời càng thêm lấp lánh, so với vực thẳm, hồ nước càng thêm sâu. Tựa như hai vũng bùn, bắt người vấp hãm vào đó, kiên quyết làm người lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Tống Lam phục hồi tinh thần, suy nghĩ một chút nói: “Hai vụ án liên tiếp này hiện trường tôi chưa quan sát qua, không có cao kiến, nghe Triệu Đội cả.”

Triệu Hàng nhìn chăm chăm Tống Lam: “Ồ, nhưng điều này thật không giống cô lúc bình thường, đội phó Tống ạ.”

Toàn bộ đội trinh sát hình sự, ngoại trừ đội trưởng Triệu Hàng, người có năng lực mạnh nhất chính là người mỗi ngày đều nghĩ việc

mưu quyền soán vị xử lý đội trưởng, đội phó
Tống Lam.

Năng lực của cô không thể nói là so với Triệu
Hàng hơn kém bao nhiêu, thời điểm phá án, cô
có thể quan tâm đến nhiều chi tiết rất nhỏ bị
người khác bỏ quên.

Cảnh sát Tưởng Tinh Tinh chọc chọc Tống Lam,
nhỏ giọng nói thầm: “Chị Lam, không biết còn
tưởng chị không phải bị ngã hư chân, mà là cái
này này.” Nói rồi vươn ngón tay chỉ chỉ đầu
mình.

Tống Lam từ phía dưới bàn nâng cái chân không
bị thương, hung hăng đạp hấn một phát: “Cút
đi.”

Bạn trai Hứa Nhã Ni, bạn cùng phòng, bạn học, giáo viên đều bị hỏi qua một lần.

Nhưng mà thu hoạch không nhiều.

Bởi vì thủ pháp gây án của hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, án này tạo ra oanh động cực lớn, khiến xã hội đang ổn định cũng tạo ra nhiều mặt trái tiêu cực. Thậm chí có kẻ não tàn ở trên mạng phát biểu ý kiến, tỏ vẻ hâm mộ tên hung thủ này.

Hắn đã bị t*ng trùng chạy lên não rồi.

Đặc biệt, cả hai nạn nhân đều không bị xâm phạm.

Triệu Hàng bị Đồng Cục kêu đến văn phòng
hung hăng mắng một trận té tát.

Xong đem chiếc đầu bị mắng đến muốn bốc
khói, từ văn phòng cục trưởng đi về, sinh long
hoạt hổ đem thủ hạ, các đội viên mắng luôn.

Trước đó đã điều tra một tuần. Từ nạn nhân
thứ nhất Khương Đàm đến Hứa Nhã Ni, khoảng
cách là sáu ngày, sau sáu ngày này, rất khó nói
sẽ không có nạn nhân mới xuất hiện.